

Præster eller deres efterladte". Det blev af de Præster den Gang opfattet saaledes, at hvis denne Fond skulde vokse til en betydelig Størrelse, vilde Overskuddet deraf være at betale tilbage til de Præster, der ifølge Beregningen altsaa havde svaret for meget. Nu kan jeg ikke sige bestemt, hvor stor denne Fond er. For et Par Aar siden blev Regnskabet opgjort, og da var den 660,000 Kr., i de forløbne Aar er den vel vokset en Del — der er et vist Hemmelighedskræmmeri som saa tidt ved saadanne offentlige Midler —, men jeg vil antage, at den i de forløbne Aar er vokset op til, lad os sige mellem 700,000 og 800,000 Kr. Det er en ret betydelig Fond, og det synes os Præster at være ret rigeligt til at staa mod eventuelle Dødstilfælde eller lignende, hvorved det vilde vise sig, at de 8 beregnede Aar vare for ringe. Jeg maa straks sige, at der allerede er gjort noget for at forbedre dette Forhold, idet de 8 Aar senere et Par Gange ved andre Resolutioner ere blevne fordelte paa et længere Aaremaal. Alligevel forekommer det mig, at selv om man vilde vedblive at samle det overskydende fra disse 8 Aars betalte Pension i en Fond, er der ikke saa megen Anledning til, at man vedbliver ogsaa at samle Renterne op, og det er det, der er udtalt som et Ønske fra en Del Præster, jeg har lovet at gøre mig til Talsmand for, og som en beskedne Henstilling til den højtærede Kultusminister — der skal ikke ligge nogen som helst Kritik af hans Færd i det, jeg her siger, der er heller ikke nogen Anledning for ham til at opfatte det som en Kritik, da han ikke har haft nogen Anledning til at handle i saa Henseende —, om det ikke kunde tænkes, naar det nu ventede Præstelønningsforslag bliver fremsat, at man da kunde lade Renterne af denne Fond — der er ikke Tale om at røre Grundfonden — betales tilbage til de Præster, som i det Tidsrum, der er gaaet siden, have samlet denne Fond op. Jeg skal gøre opmærksom paa, at det til Dels er den samme lille Aargang af Præster, der have betalt rigelig Pension, og som have følt sig en Smule pikerede ved Tiendelovens Gennemførelse. Det forekommer mig, at de kunne have en Smule Krav for sig selv eller for deres Enker og deres efterladte paa i hvert Fald at faa en Bonus udbetalt, om ikke paa anden Maade saa i hvert Fald i Form af Renter af denne Fond. Det vil andrage 30,000 Kr., som vilde være tilstrækkeligt til at udbetale Bonus til en Del af disse Præster, der er jo ikke saa overmaade mange. Jeg gør

altsaa den beskedne Henstilling til den højtærede Kultusminister om ved Udarbejdelsen af et saadant kommende Præstelønningslovsforslag at tage denne Sag under Overvejelse og se, om der her er noget at gøre.

Ellinger: Maaske jeg maa begynde med en Ting, jeg glemte, da jeg forrige Gang havde Ordet, nemlig at rette en Henstilling til Ministeriet om at foranledige, at der udarbejdes og fremsættes et Forslag her for Rigsdagen, hvori de Vilkaar fastsættes, under hvilke fremmede kunne erhverve fast Ejendomsret her i Landet. Saa vidt mig bekendt have vi ikke nogen Bestemmelse i den Henseende, hverken gamle Anordninger eller Love, hvorimod de fleste andre Lande ere i Besiddelse af saadanne, og det forekommer mig, at der har været forskellige Begivenheder, som kunne gøre det ønskeligt, at vi ogsaa her i Landet fik en saadan Lovgivning.

I forrige Uge var jeg to Dage udenfor Landets Grænser, og jeg læste da i et fremmed Blad en Artikel, der havde til Overskrift: Nye Skandaler paa Københavns Personbanegaard. Det stikker nu en, naar man er i Udlandet, at læse noget saadant, men man harmes unægteligt, naar man kommer hjem og faar nærmere Rede paa Tingene og bliver klar over, at det, der ligger til Grund for denne Meddelelse i udenlandske Blade, med et mildt Udtryk er ganske usandt. Det er mig i det hele uforstaaeligt, at man, naar der sker Uheld, og saadanne ske altid, først og fremmest ser saadanne Uheld under Sensationens Belysning og — lad mig sige det — gør Sagen i Penge. Det burde tværtimod være en Pligt for enhver, der ikke lever af Sensation, for det første at fremstille, hvad der er sket, i Overensstemmelse med Sandheden og i den Anledning paa rette Steder søge de nødvendige Oplysninger. Hvorfor i al Verden skal man af lutter Sensationslyst nedsætte dansk Arbejde og danske Ingeniørers Dygtighed ikke alene i Landsmænds Øjne, men ogsaa i fremmede Øjne? Det forekommer mig ganske uforsvarligt.

Forrige Gang, jeg havde Ordet, tillod jeg mig at anmode den højtærede Finansminister om, naar han, som han havde bebudet, gav sig til at omtale Lønningslovene her, at give mig Svar paa et Par Spørgsmaal. Jeg har ikke i hans Tale faaet disse Spørgsmaal besvarede direkte, men indirekte har jeg alligevel faaet Besvarelsen, saa at jeg nu kan slaa fast, at det ikke forholder sig rigtigt, naar den højtærede Minister for offentlige